

a vaksi estébe, a két sorbéli szomszédja közt. Előre-hátra kezdet inogni s azután hátra potytyant, nem bírta már a dereka.

Feküdt, feküdt zsibbadtan nyitott szemmel. Horkoltak már egynéhányan ott közel, hortyogtak. A Hold belébújt egy fellegbe. Fekete lett a tájék idelelenn.

Egyszer csak levágódik egy kéz a Tessza hasa alá, belémárol gorombán ott a szoknyájába.

A hideg cikázott a fejbőrén, összerándult az idegzeté; ocsudott a kábaságából, odakapott ahol a brutális markolást szenvedte, azt az öklöt onnan elütni; jaj, kín volt megállani, hogy ne sikoltson, ne visítson. Négyezeröttször is meg kellett azt a kezét

rántani, míg el tudta lökni. S felülvén, rohamosan lüktetőszívvvel, elakadó lélekzettel sziszeggett le arra a mellette hanyattfekvő pápaszemes kis emberre:

— Disznó, szentelen vén disznó, hogy merészel ilyet

Az nem reagál, hallgat cinikusan.

Az öklét a földre szorította Tessza, hogy a képebe ne sujtson. Súgva kezdte megint, rettentő önuralommal:

— Megörült? Ronda disznó, pimasz, galád.

Kukukk, az égi bohóc felbújt a sötétkék fellegből, boldogan vigyorogva, éppen ide világított.

Te borzasztó Isten, ez az ember itt halott.

EGY OROSZ író sem ismerte annyira az orosz népet, mint Puskin. Íróink között van elég ismerője népünknek, akik tehetségesen és szerelettel is írnak népünkről; de ha az ember Puskinnal hasonlítja össze őket, valamennyien — eddig csak egy, legföljebb két kivétellel késői utánpótlásai közül — urak, akik a népről írnak. A letehetségesebbeknél is áttör itt-ott valami jennéházós, valami egy más környezetből, egy más világból, valami iparkodás a népet magukhoz emelni s ezzel a fölemeléssel boldogítani. Puskinnál azonban igazi rokonságot találunk a néppel.

Dosztojevszkij: Puskin